

16.

« Φλόγα πλειό τρομερή δὲν με προσμένει
Κόλασι... τὴν γνωρίζω... εἶναι φωλιά μου.
Ἡ ἀγριά μου ψυχὴ ἐκείθε βγαλμένη,
Μέσα ὡς τὰ γυμνά τοῦτα κόκκαλά μου
Γυρίζει στανικῶς τὴν οἰκουμένη,
Μὲ τὸ μῖσος ποῦ καίει στὰ σωθηκά μου,
Σὺν τ' ἀνάθεμα τρέχει κ' ὅπου φθάσει,
Θωρεῖ πάντα ὠραιότερη τὴν πλάση.

17.

« Τὴν πλάση; ἄ! ἂν σὲ τοῦτο τὸ κουφάρι
Δὲν μένει ἀκίτνα ὅπου νὰ με φωτίει.
Ἐξ ἀγρίας φύσης τὰ κάλη καὶ τὴν χάρι,
Ἄς κρημισθῆ ἀπ' τὰ θεμέλια ἢ κρίση.
Στὴν ἄβυσσο πάλι ἄς ξαναπάρη
Ἡ ψυχὴ μου τὸν τόπο της, νὰ σβύση
Μὲ τοῦ ἄδη ταῖς φλόγαις τὴ φωτιά της,
Μὴ θωρῶντες πλειό πλάσματα ἐμπροθὰ της.

18.

« ὦ! μισημένη φύση, σ' ἀγαποῦσα
Σὲ σένα, ὦ φύση, ἀσήκωσα τὰ χέρια
Τοῦτο τὸ αἰεχρὸ κορμὶ πάλι εἰωροῦσα,
Κ' ὅς' ἔχεις κάλλη ἐσὺ, τόσα μαχαίρια
Νὰ ξισκλοῦνε τὰ σπλάγγχνα μου ἀγρηκοῦσα.
Ἐκείνου... ἐκείνου ποῦ ἐπλάσε τ' ἀστέριζα
Ἡμῶν πλάσμα κ' ἐγὼ στὴ γῆς ἕρμμένη,
Νὰ φθονῶ καὶ μισῶ τὴν εἰκουμένη.

19.

« Ἀγάπησα... ἓνα πλάσμα ὀμπροστά μου,
Πλάσμα λαμπρὸ σὺν τ' οὐρανῶν σημάδι,
Κ' ἡ ἀγάπη ἀναψε μέσ' τὰ σωθηκά μου,
Τοῦτον ὅπου τὰ τρώγει ἀκαίρουν ἄδη,
Ὀλοῦθε εἶδα κατὰρα δλόγυρά μου,
Ἐτήρηξα ψηλά... ἔρμο σκοτάδι,
Κάτω ἐρῶψα τὸ βλέμμα — εἶδα ἐν ἀστέρι...
Τοῦ κολασμένου ἐδόθηκα εἰς τὸ χέρι.

20.

« Κόλασι! στὴν ἐρμιά σου νὰ ἤσυχάζη
Τούτ' ἡ ἀγριά μου ψυχὴ ἀναστενάξει,
Ἀλλὰ καὶ σὺ θὰ βυθισθῆς, ὦ πλάσι!
Στὴν ἄβυσσο ποῦ ὁ πλάστης σου ἐτοιμάζει.
Μύρι' ἀστρα ἄς ἔχης στολισμὸ καὶ βᾶσι
Εἶναι σάβανο ἐκεῖο ποῦ σὲ σκεπάζει,
Θ' ἀφανισθῆς... οὔτε σημεῖο θὰ μένει
Στὸ ἄπειρο νὰ θυμᾶ τὴν οἰκουμένη.

21.

Ἀκόμη ἡ νύχτα εἶναι βαθειά, οὔτε ἀπλόνει
Τσ' αὐγῆς τ' ἀέρι τ' ἀλαφρὰ φτερά του
Τὴν πλάσι ὅπου ὁ ὕπνος σαβανόνει
Μέσ' τὴν ἡσυχία ἀγκάλι τοῦ θανάτου,
Μὲ τῆς νυκτὸς τὸ ὄλομαυρο σεντόνι,
Δὲν ἀνασταίνει ἀκόμη ἡ φουσητιά του,
Ἀλλὰ ἡ φαρμακεμένη δὲν θ' ἀργήση
Τῆς νυκτὸς τὴν τρομάρα νὰ συγχύση.

22.

« Λοιπὸν, στὴν ἐργασίαν, ὦ μισημένα
Τέκνα τῆς γῆς, γιὰ σὰς ἥλιος κί' ἀέρι

Σύμβολα τῆς ζωῆς εἶναι δασμένα,
Δάση ἄπειρα, αἰώνια, εἰς κάθε μέρη
Βουὰ ποῦ με τὸν κόσμο εἶναι πλασμένα,
Ἐκεῖ ὅπου νύχτα λάμπει ἔρμο ἀστέρι,
Πέλασα βαθειὰ κ' ἀπέραντα, ὅπου μόνα
Τῆς δυνάμειώς σας δὲν βασιτοῦν εἰκόνα.

23.

« Ἀλλὰ ὑπάρχω κ' ἐγὼ — δὲν θὰ χαρεῖται
Τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέριζα — ἀνάθεμά σας
Κρυφοὺς εἰς δάση σκοτομοῦς θὰ εὐρήτη,
Χωρὶς νὰ ἰδῆ τὸ ψυχομάχημά σας
Μάτι θνητὸ, στὰ πέλασα θὰ πνιγῆτε,
Τῆς δόξης σας ἡ ἀχιτίνα τὰ ἐρημά σας
Μνήματα θὰ φωτίζει, εἰς τὴ γῆς κάτω
Θὰ γενῆ ἡ ἀγάπη σάβανο θανάτου. »

24.

Εἶπε· κ' ἐμπῆκε μέσ' τὸ κολασμένο
Σπῆλιο· τὸ πόδι τρεῖς φοραὶς κτυπάει
Καὶ νά! με μιάς τὸ σπῆλιο ὄλο ἀναμμένο.
Πράσινη λάμψι ἀχνὴ φεγγεβολαίει·
Τῆς θειάφης μυρουδιά τόχει πνιμμένο·
Ἡ μάεισσα πάλιν τρεῖς ξανακτυπάει,
Ἄγρια γέλοια καὶ θόρυβος γρηκιῶνται
Π' ἀπ' τὰ σπλάγγχνα τῆς γῆς λὲς καὶ πετιῶνται.

26.

Τὶ θόρυβος βαρὺς μέσα ἀπ' τὸ χῶμα,
Τὶ παραχὴ παράδοξος γρηκιέται;
Μαῦρο, ἀχαμνὸ, σὰ λειψανὸ ἓνα σῶμα,
Ἄλλο ὅμοιο ἐκείθε τεντωτὸ πετιέται,
Βγάνουν τὴ μυρουδιά τοῦ τάφου ἀκόμα
Ποῦ μίς' τὴ θειάφη χάνεται καὶ σβυέται,
Καὶ τὰ γυμνά του κόκκαλα δὲν ζώνει
Παρὰ τοῦ τάφου τὸ λευκὸ σεντόνι.

27.

Τὰ χέρια ἄσπρα, μακρὰ, λειψανωμένα
Γύρου κ' εἰ τρεῖς γιὰ τὸν χορὸ ξαπλόου
Σὲ τρία χέρια εἶν' τρία χέρια καρφωμένα·
Πετοῦν στὴ γῆς καὶ ἔχου δὲν τυπάνου.
Λὲς εἶναι τρεῖς Σταυροὶ, ποῦ κολασμένα
Πνεύματα, ὅπου με τὸ θεὸ μαλῶνου,
Βλαστιμιῶντας, ἐστῆσαν στὴν ἀράδα,
Σὲ μιὰ ἐρημὴ τῆς ἄβυσσου πεδιάδα.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΑΝΟΙΞΙΣ

(κατὰ τὸ Ἰταλικόν.)

Χελιδόνας ὄρων ἀντικρῦ μου,
« Ἦλθον πάλιν » κραυγάζω με πόνον.
ὦ! τὰς θλίπω καὶ κλαί' ἡ ψυχὴ μου,
Ἡ καλή μου — δὲν φαίνεται μόνον.

Ἀμβροσίαν τὸ ἔαρ ἐκχύνει,
Εἰς τοῦ δάσους τ' ἀτίμητα κάλλι.
Ἀηδῶνων φωνὴ τὸ καλλόνει,
Ἄλλ' ἐκείνη — συγχρότως δὲν ψάλλει.

Τὰ πηνὰ περιέπτανται λάβρα,
Μαγικοῦ ὡτὰν κάτωκοι κόσμου . . .
Μουρμουρίζει ματαίως ἡ αὔρα,
"Ὅλα μαῦρα — παρίσταντ' ἐμπρός μου.

Μυροδόλα φυτὰ τριγυρίζουν
Τὸ κρυστάλλινον νάμα τῆς κρήνης.
"Ὅλα κύκλω μου μόσχον μυρίζουν
Τὶ ἀξίζουν — ἀπούσης ἐκείνης. . .

G. Z.

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΜΑΡΡΑΣΤ,

*Δήμαρχος Παρισίων, Μέλος τῆς προσωρινῆς
κυβερνήσεως, Πρόεδρος τῆς Ἑθρικῆς συνέλευσεως.*

ΥΠΟ ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΥ.

Σήμερον (12 Μαρτίου ἑ. ν.) τὴν ἐνδικαίην ὥραν τῆς πρωίας, ἐκφορὰ ταπεινῇ, τῇ ὁποίᾳ ἤπετο εἰς ἀόμματος ἀδελφός τοῦ ἀποθανόντος, ἦν ὠδήγουν ἄλλοι δακρύνοντες ἀδελφοί, καὶ τὴν ὁποίαν συνώδευσεν χορία φίλων καὶ παλαιῶν συναδελφῶν, ἐξήρχετο, αἶψα τιμῶν ἐπιστήμων, ἐξ οἰκίας πενιχρᾶς ὄψεως, εἰς τὸ δημωδέστερον τμήμα τῶν Παρισίων κειμένης. Ἡ νεκρικὴ αὐτῆ συνοδία μετέβαινεν εἰς τὸν ναόν, ἵνα λάβῃ αὐτοῦ τὴν ὑστάτην εὐχὴν τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως, καὶ ἐκεῖθεν παρευθῆ εἰς τὸ κοιμητήριον ἑνὸς τῶν προαστείων, ὅπου τὸ σῶμα παρεδίδοτο τῇ μητρὶ γῆ, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἄλλη φωνὴ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, ἢ μόνῃ ἢ φωνῇ τῆς θρησκείας. Ἄλλ' ὅμως ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλοί, μιστὰ λογισμῶν ἔχοντες τὰ μέτωπα, ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλοὶ εἰς τὰς καρδίας βραχυτάτην συντριβὴν αἰθανόμενοι, εἰς τὰ στήθη των πλημμυροῦντας τοὺς λόγους. Ἐπαινοῦμεν τὴν σιγὴν ταύτην περὶ πραγμάτων φθαρτῶν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς αἰωνιότητος. — Εἶναι εὐφραδιστέρα, θρησκευτικώτερα παρὰ τὰς ματαίας ἀγορεύσεις. Ἰπάρχουσι σιγμαὶ καὶ περιστάσεις, καθ' ἃς δὲν ἀκούεται οὐδ' ὁ κρότος τοῦ τηλεβόλου καθ' ἄλλας δὲ ἀκούεται ὁ ψιθυρὸς καὶ τοῦ ἐλαχίστου στεναγμοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, δι' ἔφιρον τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ σκῆνωμα τοῦ θανάτου, καὶ ὅστις ἐτελεύτησε λησμονημένος σχεδὸν καὶ ἄπορος, ὥστε νὰ μὴν ἀρήσῃ οὔτε τὸν ἀναγκαιοῦντα πρὸς ἀγορὰν τοῦ μνήματος ὀβολόν, τὸν ὀβολόν τοῦ Χάρωνος, κατεῖχε πρὸ μικροῦ εἰς χεῖράς του τὴν ἐξουσίαν, τὴν τύχην, τὸν δημόσιον πλοῦτον τῆς Γαλλίας καὶ προέδρευε τῆς κυριαρχοῦ συνέλευσεως τῆς πατρίδος του.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν ὁ Ἀρμάνδος Μαρρᾶστι.

Παρευριστόμεθα εἰς τὴν ταφὴν του, διότι ἀνανδρον μὲν τὸ ἐγκαταλείπειν τὴν δυπραγίαν, ἀλλὰ πλεον ἀνδρον τὸ ἀποχωρεῖν τοῦ μνήματος. Τὸ αἰσθημα τοῦτο μὰς ἐμπνέει, γράφοντας, ἐνδιδόματι οἰκογενεῖας τεθλιμμένης, τὸν βραχὺν τοῦτον ἐπιτάφιον ἑνὸς συναδελφοῦ. . . Αἱ ἐριδες ἐκλείπουσι τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ. Εἰς τοὺς πολέμους τοὺς περὶ τὴν ἡμέραν, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους, ὑπάρχει ἐκκαχεῖρία μετα-

ζῶ τῶν στρατοπέδων ἵνα κηρευθῶσιν οἱ νεκροί. Ἄς ἐξελείψωμεν ἐν ὑμῖν τὸν ἄνθρωπον τὸν πολιτικόν, καὶ μόνος ὁ ἄνθρωπος τῆς συγκινήσεως ἄς λαλήσῃ. Τὸ φέρετρον εἶναι βῆμα κακόν, ἵνα ὁμιλῇ τις εἰς τοὺς ἐκθρόνους περὶ τῶν παθῶν των, τῶν δοξασιῶν των, καὶ ὅπου λήγουσι καὶ πάθῃ καὶ δοξασίαι ἄνθρωπων, καὶ ὅπου ὁ λόγος προφερόμενος ἐνταῦθα, θέλει ἀντηχῆται ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῆς αἰωνιότητος. Ὁ θάνατος ἐξαλείφει, ὁ θάνατος δικαιοῦς, ὁ θάνατος συνδέει πράξωμεν ὡς αὐτὸν, καὶ μὴ κρίνωμεν. Ὁ πρόσκαιρος θνητὸς εἶναι ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ του, δικαιοτέρου, ἡμῶν πλεον εὐσπλαγγχου.

Ὁ Ἀρμάν Μαρρᾶστι κατήγετο ἐκ τινος τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, ὧν ἡ ἀρχαιότης καθίστησι τὴν εὐγένειαν εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἡμῶν ἐπαρχίας. Ἡ μήτηρ του, ἥτις ἐπιζῆ εἰσέει, ἵνα τὸν θρησῆ, ἦτο, λέγουσιν, ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, τῶν ὑπερόχων τὴν φύσιν, τὸ αἰσθημα, καὶ τὴν ἀνατροφήν, αἰτινες πλάττουσι τοὺς υἱεὶς των κατ' ἰδίαν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν. Αὐτὸς οὗτος ὁ υἱὸς πεπραικτισμένος θαψιλῶς μὲ εὐφρίαν, φαντασίαν καὶ μνημονικόν, μὲ προαίσθητιν φιλολογικὴν, μὲ προδιαθεσιν εἰς τὸν παῖδον λόγον, τὴν ποιήτιν, τὴν μουσικὴν, ἔλαβε τὴν πρώτην ἀγωγὴν του παρ' ἐκκλησιαστικοῦ τινος διδασκάλου, ὅστις διορισθεὶς Γυμνασιάρχης εἰς Ὀρθεζ, ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ τὸν μαθητὴν του.

Δεκαεπιτετὴ δὲ ὄντα, ἐνεπιτετεύθη εἰς τὸν παιδα τοῦτου τὴν καθηγεσίαν τῆς ῥητορικῆς.

Ἡ πρώϊμος εὐρυτὰ του παρετηρήθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Λαμάρκου, βουλευτοῦ τότε τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς, ὅστις προέτρεψε τὸν νέον καθηγητὴν νὰ ἐκλέξῃ στάδιον του τοὺς Πικρισίους. Ἡ συμβουλή αὐτῆ ἀπεφάτισε, φανίνεται, περὶ τῶν πολιτικῶν τυχῶν τοῦ νέου. Διωρίσθη καθηγητῆς, ἀλλὰ τολμηροὶ τινες λόγους οὐς ἐπρόφερον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μικουέλ, τὸν ἀπέκλεισαν τοῦ σταδίου του. Τότε ὤρμησεν ἐμπλεος μένους καὶ τὴν πνοὴν πλῆξεν φέρων τοῦ λογιου εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ὅπερ ἦν αὐτόχημα καὶ σφάλμα, ἐξ οὗ, καθ' ἡμᾶς, ἐπήγαγεν νέα σφάλματα καὶ νέα ἀτυχήματα.

Ἡ ἐφημεριδογραφία εἶναι τὸ τεχνητὸν ἀνοσομεῖον τῆς δόξης, ὠριμάζει αὐτὴν εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τὴν φθείρει ἐν τάχει. Ἡ ἐφημερίς ἔχει τὰ ἄτοπα τοῦ βήματος, ποιεῖ μίγαν κρότον, ἀλλ' εἶναι ὁ κρότος τῆς ἡμέρας· ἡ ἐπιτέρα σθένουσιν αὐτὸ, ἢ δὲ νύξ τὸν διασκιδάξει. Ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ἐξαιρέσεων, τοῦ ἐφημεριδογράφου καὶ τοῦ ῥήτορος μένει μόνον τὸ ὄνομα, καὶ οὐδὲν πονήματα.

Καὶ ἄλλο ἄτοπον ἔχει ἡ ἐφημεριδογραφία. Περιστερέεται εἰς τὰ προσωπικά, πληγόνει τὴν καρδίαν, προσηκροῦει κατὰ τῶν δοξασιῶν. Ἐχει ἀνάγκην ἐντυπώσεως, ἀποτελέσματος· καὶ ζητεῖ ταῦτα εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ὀργὴν, εἰς τὴν ὕβριν, εἰς τὸν φονικὸν σαρκασμόν, ὅπως διεγείρῃ τὴν περιέργειαν, ὅπως πληγώτῃ θανασιμῶς τὸ ἀντίπαλον κόμμα, ὅπως ὑπηρετήσῃ τὸ ἴδιον. Οὕτως ἐπρατε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀθήναις. Οὕτω καὶ ὁ Μαρρᾶς εἰς Πικρισίους. Ἄλλ' ὁ Μαρρᾶς εἶχε φύσιν ἀνωτέραν τῆς